

Mihr Uraa -Daniel Gök Tartışması Üzerine

Garbis ALTINOĞLU

11 Ağustos 2019

Bir çok okurun da bildiği gibi geçtiğimiz günlerde bu sayfada Mihraç Ural ile Daniel Gök arasında özellikle üslup açısından pek de hoş olmayan bir tartışma, daha doğrusu bir atışma yaşandı. Bu tartışmaya yer yer başka bazı okurlar da katıldı. Ben bu konuda şunu söyledim:

Daniel Gök ile Mihraç Ural arasında süregelen tartışma ve atışmada kullanılmaması gereken sözcük ve sıfatlar kullanıldı. Bu arada Daniel benim bu tür ifadelerin kullanılmasına müdahale etmemi istedi. Elimdeki diğer işler nedeniyle bu konuda şimdiye kadar bir yorum yapmadım. Detaylarını net olarak bilmediğim için bu tartışmanın içeriği konusunda net bir şey söyleyebilecek durumda değilim. Bu koşullarda bunu yapmaya kalkmam da doğru olmaz. Yani, kimin MİT ile ya da Muhaberat ile işbirliği içinde olduğu, kimin kimi ihbar ettiği, hatta öldürttüğu konusunda da bir şey söyleyemem. Daniel ile Mihraç'ın karşılıklı olarak ağır ifadeler, hatta sövgüler kullanmalarında, yapılan suçlamaların içeriklerinin ağır ve vahim olmasının da bir etkisi var elbet. Buna rağmen böylesi suçlamaların yapılmasında sokak ağızı ve lumpenlere layık bir üslubun kullanılmasını ve adi sövgüler yapılmasını doğru bulmuyorum. Eğer kendimize devrimci sıfatını layık görüyorsak, politik dil kullanmaktan uzaklaşmamak ve suçlamalarımızı da politik dille yapmakla yükümlüyüz. Ben burada sadece şunu söyleyebilirim. Ne yazık ki Daniel, bu kötü üslubu Mihraç'tan daha fazla kullanmıştır.

Bu söylediklerime bir iki ekleme yapmam gerekiyor.

Bu tartışma sırasında söylediklerim asla, yapılan karşılıklı suçlamaların görmezden gelinmesi, ele alınmaması ve bunların üzerinin örtülmesi gerektiği

biçiminde anlaşılmalıdır. Ancak şu çok önemli husus mutlaka dikkate alınmalıdır: Facebook gibi ortamlar, herkesin girip çıkabildiği, çok sayıda cahil ve sorumsuz kişinin rastgele ve üzerinde hiç düşünmeksizin bir şeyler yazıp çizebildiği, bazı insanların başkalarına duydukları kişisel kin ve intikam tutkularını kusabildiği, hatta provokatör ajanların kafa karıştırma ve ortalığı bulandırma olanağı bulabildiği ortamlardır. Buralarda her türlü FİKİR tartışması yapılabilir elbet ancak, belli bir düzey tutturmak ve doğru bir üslup kullanmak kaydıyla. Bunun yanı sıra gerektiğinde bilimsel temellere oturmak kaydıyla en ağır eleştiriler de yapılabilir. Dahası, kesin bir biçimde geri bir konuma savrulan, gerileyen ve sınıf düşmanı ve siyasal gericilikle uzlaşan ve özellikle de onların hizmetine giren çevre ve kişiler de duraksamaksızın sergilenmelidir ve sergilenmelidir.

Dünya ve Türkiye devrimci hareketinin tarihsel deneyimi, bazı örgütlerin ve kişilerin devrimcilik niteliklerini zedeleyen, hatta bazı durumlarda tümüyle ortadan kaldıran bazı örgütsel hata, kusur, günah ya da suçların varlığına tanıklık etmiştir. Söz konusu deneyim bu konuların önyargılardan, küçük-burjuva kibirinden ve kendini körü körüne savunma refleksinden azde bir biçimde tartışılmasının zorluğuna da tanıklık etmiştir. Gerek Türkiye’de ve gerekse dünyada komünist ve devrimci hareketlerin zayıflığı ve genel bir tasfiyeci ruh hlinin yaygınlığı, zaten zor olan bu görevin yerine getirilmesini daha da zorlaştırmaktadır. İdeal olan böylesi durumlarda ilgili örgüt ya da kişilerin kendi özeleştirimlerini yapmaları ve bunun sonuçlarını devrimci kamuoyuna duyurmalarıdır. Herhlde gerek bölgemizde ve gerekse dünyada daha devrimci bir havanın egemen olması, böylesi konuların objektif ve önyargısız bir biçimde tartışılabilirliği devrimci mekanizmaların oluşturulmasını ve bu hiç de kolay olmayan görevin yerine getirilebilmesini kolaylaştırabilecektir. Ancak bunların olmadığı ya da yapılamadığı durumlarda bu varsayılan örgütsel hata, kusur, günah ve suçların facebook türü herkese açık ortamlarda sınırsız ve rastgele bir biçimde tartışılması sadece düşmanın değirmenine su taşıyacaktır. Bugünkü koşullarda buralarda yapılacak tartışmalar rahatlıkla rayından çıkabilir ve bir dizi kendini bilmez, serserinin ve aptalın yanı sıra kendisini devrimci gibi gösteren kötü niyetli insanların ve faşistlerin dejenere edebileceği bir bataklığa dönüşebilir.

Hepsinden önemli olan bir husus da şu: Devrimci örgüt ve kişiler dikkatlerini esas olarak geçmişte yaşanan sorunlar değil, BUGÜNÜN YAKICI SORUNLARI ve merkez görevleri üzerinde yoğunlaştırmalı ve ağaçları değil ormanı görebilmeliler. Yani onlar Türkiye’de Erdoğan-AKP diktatörlüğünün ve genel olarak Türk gericiliğinin, Ortadoğu’da ise başını ABD-İsrail-Britanya şer

ekseninin çektiği ve saflarında Türkiye, Suudi Arabistan, Katar gibi gerici bölge devletlerinin ve İslm terör örgütlerinin yer aldığı gerici cepheye karşı yürütülmekte olan kavganın gereklerini esas almalı ve ona göre konumlanmalılar. Dahası onlar, bugünkü koşullarda Türkiye’de yürütülen barış, demokrasi ve bağımsızlık kavgası ister istemez, Suriye başta olmak üzere Ortadoğu’da yürütülen barış, demokrasi ve bağımsızlık kavgasıyla önemli ölçüde içiçe geçtiğini dikkate almalılar.

Suriye’de yaşanan çatışma konusunu gerek Daniel ile yazışmalarım ve gerekse Ortadoğu’ya ilişkin analizlerimde bir çok kez işledim. Örneğin 16 Nisan 2018 tarih ve Daniel Gök’e ve onun gibi düşünenlere sorular başlıklı yazımda onun ABD’nin, Ortadoğu ve dünya halklarının BAŞ düşmanı olduğunu kabul etmemesini, Suriye’yi Rusya’nın sömürgesi saymasını, Beşar Esat yönetimi ile cihatçı teröristleri adeta AYNİ ÖLÇÜDE gerici ve tehlikeli bulmasını ve Suriye’nin İran’ın ve Hizbullah’la bir asker bağlaşma kurmasına karşı çıkmasını eleştirmiş ve şöyle demişim:

Daniel ve onun gibi düşünenlerin önemli bir argümanı Rusya’nın bir emperyalist devlet olduğu ve Suriye yönetiminin de Rusya’nın uşağı ya da kuklası olduğu biçimindedir. Suriye devletinin Rusya’nın bir sömürgesi ya da yarı-sömürgesi olduğunu ileri sürenlerin bunu gösterecek inandırıcı veriler sunduğunu görmedim. Rusya’nın emperyalist bir devlet olduğu ve Rus devletinin esas olarak Rus tekeli burjuvazisinin çıkarlarını savunduğu doğrudur. Ancak burada gözden kaçırılmaması gereken iki önemli husus var. Birincisi Rusya’nın, pençelerini dünyanın her tarafına uzatmış olan ABD’ne kıyasla çok daha zayıf bir emperyalist devlet olduğu gerçeğidir. (Bu iki ülkenin ulusal gelir, asker harcamalar, nüfus, asker güç vb. faktörler üzerinden yapılacak bir karşılaştırması bunu göstermeye yeterlidir.) İkincisi ise, Rusya’nın özelde Suriye’de ve genelde Ortadoğu’daki asker ve siyasal varlığının ABD ve ortaklarının ve İslm terör gruplarının saldırganlığını frenlemede önemli ya da çok önemli bir rol oynadığı gerçeğidir. Yani içinde bulunduğumuz taktiksel evrede Rusya’nın çıkarları, Ortadoğu halklarının çıkarlarıyla önemli ölçüde örtüşmektedir.

Bu geçici örtüşme sürecinin ne kadar süreceğini şimdiden bilemeyiz elbet. Ama her aklı başında insan şunu anlayabilecektir: Rusya’nın daha da zayıf olması ya da Putin-öncesi dönemde olduğu gibi özgüvenden yoksun bir klik tarafından yönetiliyor olması hlinde ABD ve ortaklarının saldırganlığı daha ileri boyutlara varacak, savaş alevleri İran’a, Rusya’ya, Çin’e kadar uzanacak, esas olarak ABD ve Batı Avrupa emperyalistleri tarafından desteklenen İslm terörizm etkisini çok daha geniş alanlarda hissettirecekti.

Gerek sosyalist bir devletin ve gerekse Suriye gibi emperyalist-Siyonist-cihadist saldırıyla karşı karşıya bulunan burjuva devletlerinin, baş düşman konumundaki bu güçlere karşı geçici, kararsız ve güvenilmez de olsalar başka güçlerle geçici bağlaşımlar yapmaları hem meşrudur ve hem de nesnelerin doğası gereğidir. Eğer Suriye hükümeti Daniel'in çocuksu mantığını benimsemiş ve saldırgan güçlere karşı TEK BAŞINA savaşmayı seçmiş ve bir Suriye-Hizbullah-İran-Rusya cephesi oluşturulamamış olsaydı şimdi durum çok daha kötü olabilir ve belki de Suriye'de iktidar Müslüman Kardeşlerin ve/ya da cihatçı güçlerin eline geçmiş olabilirdi. Bu ise sadece Suriye'de ve diğer komşu Arap ülkelerinde benzer iktidarların kurulmasının önünü açmakla kalmaz, Türkiye'de de İslm gericiliğin ÇOK DAHA YAKIN VE BÜYÜK BİR TEHLİKE hline gelmesine yardımcı olurdu. Demek ki Suriye halkı ve silahlı kuvvetlerinin direnişi, SADECE Suriye'nin bağımsızlığı ve emperyalist-cihadist boyunduruk altına sokulması çabasına karşı bir direniş değildir bu direniş aynı zamanda bölge halkları ve devletlerinin de böylesi bir boyunduruk altına sokulması çabasına karşı bir direniştir.

Bu ise Daniel'in içine düştüğü çok önemli bir tutarsızlığı ele veriyor: Yazdıklarını okuyanların da bilecekleri gibi Daniel bir yandan şariat ve İslm gericilik tehlikesine gereğinden fazla ve abartılı bir vurgu yapıyor. (Daniel, İslm renkli siyasal hareketlerin hepsini gerici ve şariatçı sayıyor. Dolayısıyla onun gözünde örneğin, İsrail saldırısına kahramanca direnen ve Suriye ordusuyla birlikte cihadist güçlere karşı savaşan Hizbullah İLE Suriye ve Irak'taki eli kanlı barbar cihadist örgütler arasında herhangi bir fark yok.) Ama o buna rağmen şariat ve İslm gericilik tehlikesinin daha da büyümesine ve azgınlaşmasına hizmet edecek ve Türkiye'nin de bu girdabın içine çekilmesini kolaylaştıracak taktikler öneriyor.

Daniel ve onun gibi düşünenlerin bir türlü kavrayamadıkları bir başka nokta da onların Suriye halkı ve hükümetinin saldırgan güçlere karşı bir HAKLI SAVAŞ sürdürmekte olmalarıdır. Oysa, haklı savaşlar (ya da savunma savaşları) ile haksız savaşlar (ya da saldırı savaşları) arasındaki ayrımı görmezden gelmek ilkesel ve çok önemli bir hata işlemek anlamına gelir. Lenin şöyle diyordu:

Örneğin, yarın, Fas Fransa'ya, Hindistan İngiltere'ye, İran ya da Çin Rusya'ya savaş açsalar, ilk saldıran kim olursa olsun, bu savaşlar, haklı' savaşlar, savunma' savaşları sayılırlar ve her sosyalist, ezilen, bağımlı, eşit olmayan devletin, ezen, köleci, soyguncu büyük' devlete karşı kazanacağı zaferi sevgi ile karşılar. (Sosyalizmin ilkeleri ve 1914-1915 savaşı, Sosyalizm ve Savaş, s. 13) Bu bağlamda ABD'nin 2001'de Afganistan'a ve 2003'de Irak'a saldırısı haksız

savaşlar kategorisine girer. ABD ile İsrail'in İran'a, Venezuela'ya ya da Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'ne karşı girişmeyi tasarladığı savaşlar için de aynı şeyi söyleyebiliriz. Böylesi haksız savaşlar, saldırının kurbanı olan ülkelerin başında despotik ya da faşist yöneticilerin bulunduğu gerekçesiyle meşru ve haklı gösterilemez. Herhâlde 2003-2004 yıllarında dünyanın dört bir yanında ABD'nin Irak'a saldırısını protesto için sokaklara dökülen milyonlar Saddam Hüseyin kliğinin kıymıklarını alkışlamak amacıyla yürüyüş yapmamışlardı. Özetle tutarlı devrimcilik böylesi despotik ya da faşist yönetimlere karşı durmayı, ama aynı zamanda ve öncelikle emperyalist müdahale ve saldırıları kesin bir biçimde iletlemeyi ve olanaklı olduğu ölçüde böylesi saldırıların önünü kesmek için uğraş vermeyi gerektirir.

Şunu da eklemem gerekir: Başını ABD-İsrail-Britanya şer ekseninin çektiği neo-faşist blokun ve onların beslediği/ desteklediği cihatçı güçlerin Suriye'de bir zafer kazanması, savaş alevlerinin yıllardır hedefte olan İran'a, Türkiye'ye ve ötesine yayılmasına ve milyonlarca ve belki de onmilyonlarca insanın daha yaşamını yitireceği ve evlerinden ve yurtlarından olacağı daha büyük ölçekli savaşların patlak vermesine yol açacaktı. Bunu anlamak için bir uluslararası ilişkiler uzmanı olmak gerekmiyor bunun için 2001'den bu yana yaşananlara ve ABD ve ortak ve uşaklarının Kuzey Afrika'dan Afganistan'a kadar uzanan geniş jeografiyi nasıl bir kan gölüne dönüştürdüklerini görmek ve anımsamak yeterlidir. Zaten Amerikalı sivil ve asker yöneticiler, Geniş Ortadoğu dedikleri bu alanı yeniden biçimlendirme heveslerini açıkça dile getiriyorlardı. Örneğin, 1997-2000 döneminde Avrupa'daki NATO kuvvetlerinin komutanlığını yapmış olan emekli orgeneral Wesley Clark Mart 2007'de, Amy Goodman'a verdiği mülakatta aynen şunları söylüyordu:

11 Eylül (2001)'den 10 gün kadar sonra Savunma Bakanı Rumsfeld'i ve Savunma Bakan Yardımcısı Wolfowitz'i görmek için Pentagon'a gitmiştim. Eskiden genelturmayda benimle birlikte çalışmış olan bazı kişilere merhaba demek için alt kata indiğimde generallerden biri beni odasına çağırdı. Efendim, içeri gelip benimle bir saniye konuşmanız gerekiyor' dedi. Ben, Ama, sen çok meşgulsun' dedim. Hayır, hayır, meşgul değilim' dedi. Daha sonra o, Irak'a savaş açmaya karar verdik' dedi. Bu, ya 20 Eylül'deydi ya da ona yakın bir günde. Irak'la savaşacak mıyız? Peki neden?' dedim. O, Ben de bilmiyorum' diye yanıt verdi. Sonra, Yapacak başka bir şey bulamadıklarını tahmin ediyorum' dedi. Bunun üzerine ben, Peki, Saddam'la El Kaide arasında bir bağlantı olduğunu gösteren bazı yeni veriler mi buldular?' dedim. O, hayır, hayır' dedi. O konuda yeni bir şey yok. Onlar Irak'a savaş açmaya karar verdiler, o kadar' dedi. Ve, Sanırım bu daha çok teröristler konusunda ne

yapacağımızı bilmememiz ve iyi bir ordumuz olduğu ve istediğimiz hükümeti devirebileceğimiz gibi bir şey' dedi.

Sonuçta birkaç hafta sonra yeniden onu görmeye gittim o sırada artık Afganistan bombardımanı başlamıştı. Hl Irak'la savaşmayı düşünüyor muyuz?' diye sordum. General, Ooo, durum daha da kötü' dedi. Masasının üzerine eğildi. Bir kğıt aldı. Ve, Bunu daha bugün üst kattakilerden yani Savunma Bakanlığı bürosundan- aldım' dedi. Ve arkasından, Bu, beş yıl içinde nasıl yedi ülkeyi halledeceğimizi betimleyen andıç Irak'la başlayacak, sonra Suriye, Lübnan, Libya, Somali ve Sudan'la devam edecek, en son İran'la işi bitireceğiz' dedi.

Bitirirken Daniel'e ve onun gibi düşünen arkadaşlara tavsiyem, Suriye halkı ve ordusunun direnişine ve onun bir parçası olan ve başında Mihraç Ural'ın bulunduğu El Mukavemet el-Suriye (= Suriye Direnişi) adlı harekete de doğru bir perspektifle yaklaşmaları olacaktır. Daniel bir yerde Mihraç Ural için şöyle demişti:

bir moruk olarak Suriyede savaşıyorum demene ancak kargalar güler reklamını yapmak için ortadan kaybolup mihraç ural öldürüldü yaygarası yaparak bol bol kendinden bahsettirip sonra unutulunca bu seferde ortaya çıkıp elini kolunu sardırıp ölmedim savaşıırken yaralandım numaralarını yapıp tekrar adından bahsettirmen tekrar reklamını yapmana Arap hz Ali' yi kullanarak Arap alevicilik oyunların ile etkilediğin eşeklere bu savaşıyorum savaşıırken yaralandım numaralarını inandırırısın.

Daniel, Mihraç Ural'ın Suriye'deki direniş içindeki konumu, onun Suriye devleti ile olan ilişkileri, farklı din ve mezheplere bakış açısı vb. konusunda -haklı temellere dayanmak kaydıyla- çeşitli eleştiriler yapabilir. Ama onun ve başında bulunduğu örgütün varlığını ve şehitler de vererek sürdürdüğü kavgayı yok saymak ve yadsımak doğru bir davranış değildir. Suriye hükümetine sempatiyle yaklaştığını söyleyemeyeceğimiz Joshua Lundis gibi Batılı Suriye uzmanları başında Mihraç Ural'ın bulunduğu El Mukavemet el-Suriye örgütünden ve onun eylemlerinden söz ediyorlar. Dolayısıyla Daniel'in yukardaki alıntıda dile getirdiği savının gerçek durumu yansıtmadığı ortadadır.

Garbis ALTINOĞLU

maryamohannes@yahoo.fr

Bunu paylaş:Facebook'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Twitter üzerinde paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Linkedln üzerinden paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Pinterest'te paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)WhatsApp'ta paylaşmak için

tıklayın (Yeni pencerede açılır) Daha fazla Arkadaşınızla e-posta üzerinden paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır) Skype'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır) Telegram'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır) Reddit üzerinde paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır) Pocket'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır) Tumblr'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)